

Indgåelse af kontrakter og prisfastsættelse af varmeforsyningsaftaler (HSA)

1 Varmenettets fysiske aktiver

De vigtigste fysiske aktiver i et typisk varmenet kan kategoriseres som:

- Produktion – de aktiver, der producerer varme til distribution. Dette vil generelt omfatte udvikling, opførelse, drift og vedligeholdelse af et energicenter. Hvis den primære varmekilde til et netværk er overskudsvarme (f.eks. energi fra affaldsanlæg), vil der normalt stadig være behov for et energicenter til back-up/top-up varme;
- Distribution – hovedvarmenetinfrastrukturen til distribution af varme fra energicentret til slutkunden/-kunderne. Dette kræver normalt installation af et netværk af præisolerede rør, som overfører termisk energi i form af damp, varmt vand eller kølede væsker fra energicentret til grænsefladen med kundens varmeanlæg;
- Levering til kunden – installation og drift af en varmegrænsefladeenhed/-transformerstation, der fungerer som grænseflade til kundens interne distributionsnet for varmtvandsrør, og hvor igennem termisk energi overføres fra det primære distributionsnetværk til kundebygningen.

2 Typer af varmeforsyningsaftaler

I svarende til de forskellige kommercielle modeller til varmenetværk opstår HSAs i en række indstillinger. Der er to hovedtyper: Et "bulk HSA" eller "network HSA" regulerer leverancerne mellem producenter og netoperatører, mens "kunde-HSA'er" regulerer leverancerne til slutbrugerne.

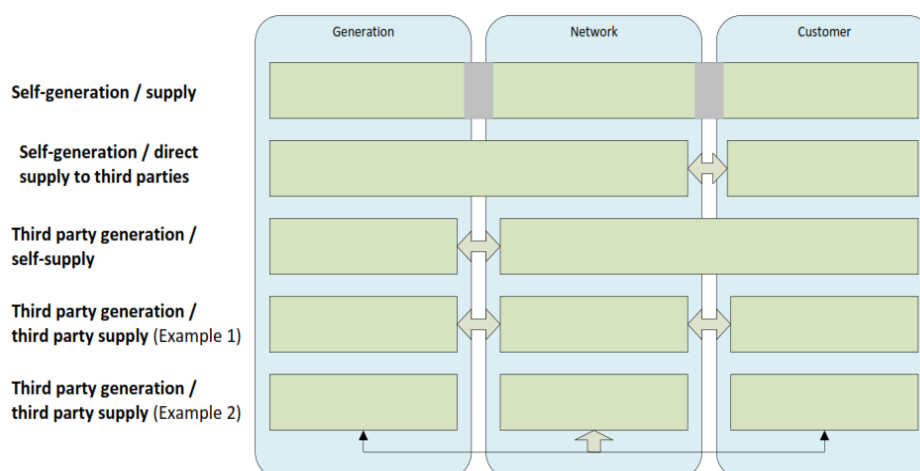
Målene for parterne i HSA vil variere alt efter, hvilke fysiske aktiver de ejer, hvor de sidder i kontraktkæden (dvs. varmegenerator, netoperatør eller kunde) og deres investeringskriterier.

De vigtigste fjernvarmeoperatører har deres egne standardaftaler. HSAs for indenlandske kunder har en tendens til at være relativt kort i længden. For ikke-indenlandske kunder og bulk/network HSAs kan aftalerne være længere og mere komplekse, især hvis kunden er en part i den offentlige sektor, der fungerer som ankerbelastningskunde for udviklingen af et nyt netværk. Servicestandarder for sådanne aftaler vil være forskellige fra dem, der anvendes i indenlandske HSAs.

Eksempler på de forskellige sammenhænge, hvor HSAs opstår, omfatter:

- Selvproduktion/selvforsyning: En organisation (f.eks. en lokal myndighed eller en privat social udlejer) ejer alle aktiver, dvs. produktionsudstyr, distributionsnet og grænseflader til kundebygninger. Det selvforsyner effektivt for at opfylde sin egen varme efterspørgsel. I denne situation kan en HSA være en simpel intern omopkrævningsordning mellem afdelinger i en lokal myndighed eller en skabelonforsyningsaftale mellem en RSL og individuelle lejere.
- Selvproduktion/levering til tredjeparter – en enkelt organisation (f.eks. en lokal myndighed) ejer produktionsaktiverne og distributionsnettet og leverer varme til en kombination af egne bygninger samt bygninger, der ejes af tredjeparter. F.eks. installerer en kommune et stort kraftvarmeværk i et fritidscenter og leverer overskudsvarme til andre myndighedsbygninger og tilstødende erhvervslokaler.
- Tredjepartsproduktion / selvforsyning - i denne situation er produktionsaktiverne og distributionsnettet under separat ejerskab, og netværksejeren leverer til sine egne bygninger. F.eks. køber en lokal myndighed spildvarme fra et energiaffaldsanlæg og forsyner en række af sine bygninger gennem sit eget distributionsnet. Her vil der være en formel varmforsyningsaftale mellem ejeren af produktionsaktiverne og ejeren af netværket. Dette er undertiden benævnt et netværk / bulk HSA. Der vil også være mindre formelle ordninger for videre varmforsyning fra nettet til netværksejers bygninger.
- Tredjepartsproduktion / tredjepartsforsyning - i dette scenario er produktionsaktiverne og distributionsnetværket igen under separat ejerskab, men i dette tilfælde er de bygninger, der forsynes af netværket, også under forskelligt ejerskab. Der vil være flere forskellige varmforsyningsaftaler, som kan struktureres på forskellige måder:
- Eksempel 1: Varmegeneratoren leverer varme til netværksoperatøren under et netværk / bulk HSA, og netværksoperatøren sælger varmen til slutbrugere under individual 'kunde HSA'er'.
- Eksempel 2: Varmegeneratoren indgår kontrakter direkte med slutbrugerne om levering af varme under en 'kunde HSA'. Både slutbrugerne og varmegeneratoren betaler netoperatørens tilslutningsafgifter for at oprette forbindelse til netoperatørens rør og en 'brug af system'-afgift for at bruge røret til at overføre varme fra energicentret til slutbrugerne.

Graph 3 The main supply models

3 Prissætning af HSA

Et centralt element i enhver HSA er gennemsigtighed omkring opladningsordninger. Varmeafgifter og strukturen af forskellige elementer i sådanne afgifter afhænger af en række faktorer og skal omhyggeligt modelleres på et projektspecifikt grundlag. Dette er et specialiseret område, og der bør ydes finansiel rådgivning.

Komponenter til en varmetarif er:

- tilslutningsgebyr – en engangsafgift, der repræsenterer omkostningerne ved at oprette en ny forbindelse fra netværket til kunden. I nogle tilfælde vil afgiften blive modelleret på en udviklers undgåede omkostninger ved at implementere en alternativ varmeforsyning i en ny udvikling. Tilslutningsafgifter frafaldes eller diskonteres til tider for at tiltrække nye kunder (især når netværksoperatøren forsøger at sikre de nødvendige ankerbelastningskunder for at sikre, at ordningen er økonomisk levedygtig), eller bæres af udviklere som en del af den samlede forsyningspakke til en grund;
- fast element – et årligt fast beløb, der svarer til et stående gebyr for andre forsyningselskaber, og som typisk beregnes på €/dag-basis pr. kundetype. Afgiften repræsenterer omkostningerne ved installation og i sidste ende udskiftning af den infrastruktur, der anvendes til at bringe varmen (og/eller kølingen) til kunden fra energicentret. Gebyret er uafhængigt af den mængde varme/køling, som kunden har brugt i løbet af året;
- variabelt element – en volumenbaseret afgift (i €/MWh), som varierer afhængigt af mængden af varme, der forbruges af kunden, som registreret af en varmemåler.

Der er en række tilgange til strukturering af takster. For eksempel tilbyder nogle leverandører en lavere pris til kunder, der kan levere en lavere returtemperatur. Dette optimerer 'delta T', dvs. forskellen mellem flow- og returtemperaturer for bygningsforbindelsen, hvilket hjælper den samlede netværkseffektivitet. Andre kan tilbydes en differentieret takst med en lavere takst for opfyldelse af grundbelastningskrav og en højere takst for spidsbelastning. Det centrale punkt er, at afgiftsordningerne i en HSA skal være gennemsigtige og følsomhedstestede under en lang række scenarier.

Til bulk / netværk HSAs og ikke-indenlandske HSAs involverer anker belastning kunder, er det muligt at blive brugt en garanteret minimum årlig varme off-take. Det betyder, at hvis kundens behov falder til under et aftalt minimum, vil det stadig være forpligtet til at betale for minimumsbeløbet, som om det havde brugt det. Formålet hermed er at afrisikoe leverandørens investering i energicentret og/eller netinfrastrukturen. En investor ville ellers stå over for en efterspørgsels-/markedsrisiko, som den kan anse for uacceptabel. Fastsættelse af et garanteret minimumsfrafald giver leverandøren (og dens investorer) tillid til, at den uanset kundens faktiske efterspørgsel i et givet år vil modtage tilstrækkelige indtægter fra kunden til at dække sine faste omkostninger (herunder gældsbetjening).

Det bør også overvejes, om en manglende betaling på et år kan udlignes med betalinger i andre år, hvor den faktiske varme, der leveres, har overskredet det garanterede minimum. Dette vil

bidrage til at mindske kundens risiko for at skulle foretage underskudsbetalinger.